

ALESSANDRO BARICCO

MR. GWYN

ROMAN

Çeviri: ŞEMSA GEZGİN

ALESSANDRO BARICCO

MR. GWYN

Mr. Gwyn, Alessandro Baricco

© 2011, Alessandro Baricco

© 2013, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.

Bu eserin Türkçe yayın hakları The Wylie Agency (UK) Ltd. aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Şubat 2013

Bu kitabın 1. baskısı 2000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Tanay Burcu Ural Kopan

Kapak tasarımı: Ayşe Çelem Design

Kapak resmi: © Shutterstock

Kapak baskı: Azra Matbaası

İç baskı ve cilt: Ekosan Matbaası

ISBN 978-975-07-1607-2

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

www.canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

ALESSANDRO BARICCO

MR. GWYN

ROMAN

İtalyanca aslından çeviren

Şemsa Gezgin

Alessandro Baricco'nun Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

İpek, 1997

Kent, 2001

Öfke Şatoları, 2001

Homeros, İlyada, 2006

Yarım Kalmış Bir Hayal, 2007

Bindokuzyüz, 2007

Okyanus Deniz, 2009

Emmaus, 2011

ALESSANDRO BARICCO, 1958'de İtalya'nın Torino kentinde doğdu. Yazarlık uğraşına, *La Repubblica* gazetesinde müzik eleştirmeni olarak başladı. Daha sonra *La Stampa* gazetesinde kültür-sanat servisinde çalıştı. Denemeler ve kısa öyküler yazdı. RAI televizyonuna sanat programları hazırladı. Torino'da anlatım tekniklerinin öğretildiği bir okul kurdu. İlk romanı *Öfke Şatoları* Fransa'da Médicis Ödülü'ne değer görüldü. İkinci romanı *Okyanus Deniz'le* İtalya'da Viareggio Ödülü'nü aldı. *İpek* onu yaygın bir okur kitlesiyle buluşturdu, kitap otuza yakın dile çevrildi. Daha sonra *Kent; Homeros, İlyada; Yarım Kalmış Bir Hayal* ve *Bindiközyüz* adlı yapıtları yayımlandı. *Emmaus*'tan sonra 2010'da *La storia di Don Giovanni* adlı kitabı basıldı.

ŞEMSA GEZGİN, İstanbul'da doğdu. İtalyan Lisesi ve İÜ Edebiyat Fakültesi İtalyan Dili ve Edebiyatı mezunu. 1984-1991 yılları arasında aynı bölümde araştırma görevlisi olarak, sonra Roma Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı bölümünde öğretim görevlisi olarak çalıştı. 1994'ten bu yana İtalyanca ve Türkçeden çeviri yapıyor. 2008'de Italo Calvino'nun *Sen "Alo" Demeden Önce* adlı yapıtının çevirisiyle *Dünya Kitap* dergisinin Yılın Çeviri Kitabı Ödülü'nü aldı. Yapıtlarını dilimize kazandırdığı başlıca İtalyan yazarlar arasında Umberto Eco, Alessandro Baricco, Maurizio Maggiani, Maria Corti, Marguret Mazzantini sayılabilir. Ayrıca çağdaş yazarlarımızdan Orhan Pamuk, Oğuz Atay, Nedim Gürsel ve Feride Çiçekoğlu'nun bazı yapıtlarını İtalyancaya çevirdi.

Her Şey bir kesintiyle baŐlar.

PAUL VALÉRY

I

Jasper Gwyn, Regent's Park'a gitmek için izleyebileceği birçok yol arasından her zaman seçtiği caddede yürürken, ansızın hayatını kazanmak için her gün yaptığı işin artık ona kesinlikle uygun olmadığı duygusuna kapıldı. Bu düşünce daha önce de aklını kurcalamıştı, ama ilk kez bu kadar belirginleşiyor ve cazip geliyordu.

Eve döner dönmez bir yazı yazdı, basıp bir zarfa koydu ve kenti baştan sona geçerek, *The Guardian* gazetesine kendi eliyle götürdü. Kendisini tanıyorlardı. Ara sıra onlarla çalışıyordu. Yayımlamak için bir hafta beklemelelerini istedi.

Yazı, Jasper Gwyn'in kendi kendine bir daha asla yapmamaya söz verdiği elli iki şeyin listesiydi. Bunların ilki *The Guardian* için yazı yazmaktı. On üçüncüsü kendinden emin pozlarda kız öğrencilerle buluşmaktı. Otuz birincisi, düşünceli bir biçimde, eli çenesinde fotoğraf çekirtmektir. Kırk yedincisi gerçekte onu küçümseyen iş arkadaşlarına karşı nazik olmak için çaba harcamaktı. Sonuncusu kitap yazmaktı. Böylece bir anlamda kitap yayımlamak olan sondan birinci maddenin bıraktığı açık kapıyı kapatıyordu.

Jasper Gwyn'in o dönemde İngiltere'de oldukça beğenilen bir yazar olduğunu ve yabancı ülkelerde de epey-

ce tanındığını belirtmek gerek. On iki yıl önce, Thatcher döneminde Galler bölgesinde geçen polisiye bir romanla, yazın dünyasına ilk adımı atmıştı: Kişiler akıl almaz biçimde ortadan kayboluyorlardı. Üç yıl sonra, birbirlerini artık görmek istemeyen iki kız kardeşin öyküsünü anlatan kısa bir roman daha yayımlamıştı: Yaklaşık yüz sayfa boyunca kardeşler bu basit isteklerini gerçekleştirmeye çalışıyorlardı, ama bunun olanaksız olduğu görülmüyordu. Kitap, kış mevsiminde, bir dalgakıranda olağanüstü bir sahneye sona eriyordu. Chesterton hakkında küçük bir deneme ve farklı öykü seçkilerinde yer alan iki öykü dışında, Jasper Gwyn'in yazın etkinliği beş yüz sayfalık üçüncü bir romanla son buluyordu. Eskiden eskrim olimpiyat şampiyonu, deniz albayı ve radyo varyeteleri sunucusu olan bir adamın soğukkanlı itirafları yer alıyordu bu romanda. Adı *Farlar Sönünce*'ydi. Olaylar birinci kişi ağzından aktarılıyordu. "Ekmek ve biçmek üzerine çok sık düşünmüşümdür," cümlesiyle başlıyordu.

Birçok insanın ayrımsadığı gibi, bu üç roman kendi aralarında o kadar farklıydılar ki, aynı elin ürünü olduklarını anlamak güçtü. Bu oldukça ilginç bir durumdu, ama Jasper Gwyn'in kısa sürede halkın tanıdığı ve eleştirmenlerin saygı duyduğu bir yazar olmasını engellemedi. Anlatma konusunda gerçekten çok yetenekliydi, özellikle de insanların aklına girme ve duygularını dile getirme konusundaki becerisi şaşırtıcıydı. Sanki herkesin söyleyeceği sözcükleri, düşündüklerini önceden bilir gibiydi. O yıllarda birçok kişinin ona parlak bir kariyer biçmesine şaşırmamak gerekir.

Ama Jasper Gwyn, kırk üç yaşında, *The Guardian*'a bir yazı yazıp, o günden sonra bir daha asla yapmayacağı elli iki şeyi sıralamıştı. En son sırada da kitap yazmak vardı.

Parlak kariyeri çoktan sona ermişti.

Yazısı *The Guardian*'ın pazar ekinde dikkat çekici bir biçimde yayımlandığı gün Jasper Gwyn, İspanya'da, Granada'daydı: O koşullarda, dünyayla arasına belli bir mesafe koymanın gerekli olduğunu düşünmüştü. Küçük, çok mütevazı bir otel seçmişti, odasında telefon bile yoktu, öyle ki o sabah telefonla arandığını yukarı çıkıp söylediler ve resepsiyona gelmesini rica ettiler. Pijamayla indi ve hasır bir sehpanın üzerine konmuş sarı lake eski bir telefona isteksizce yaklaştı. Ahizeyi kulağına dayadı ve ajansı Tom Bruce Shepperd'in sesini duydu.

"Bu hikâye de ne oluyor, Jasper?"

"Hangi hikâye?"

"Şu elli iki şey. Bu sabah okudum, Lottie getirdi gazeteyi, daha yataktan kalkmamıştım. Yüreğime inecekti neredeyse."

"Belki seni uyarmam gerekirdi."

"Ciddi bir şey olduğunu söyleme bana. Bir kıskırtma, bir suçlama, ne baktır bu?"

"Sadece bir yazı. Ama her şey gerçek."

"Ne anlamda?"

"Ciddi olarak yazdım demek istiyorum, kesinlikle karar verdiğim şeyleri yansıtıyor."

"Artık yazmayacağını mı söylüyorsun bana?"

"Evet."

"Deli misin sen?"

"Artık kapatmam gerekiyor."

"Bir dakika bekle, Jasper, bu konuyu konuşmamız gerek, eğer ajansın olarak benimle de konuşmazsan..."

"Ekleyecek bir şey yok, artık yazmayacağım, o kadar."

"Biliyor musun, Jasper, dinliyor musun beni? Bir şeyi biliyor musun?"

“Evet, dinliyorum.”

“O zaman dinle, ben o cümleyi onlarca kez duydum, senin aklına bile gelmeyecek birçok yazardan duydum, Martin Amis’den bile duydum, inanır mısın, yaklaşık on yıl önceydi, Martin Amis aynı şeyi söyledi bana, artık yazmayacağım, dedi, bu sadece bir örnek, ama sana yirmi isim daha sayabilirim, bir liste çıkarmamı ister misin?”

“Gerekli olduğunu sanmıyorum.”

“Biliyor musun? Bu işi gerçekten bırakan bir kişi bile olmamıştır, bırakmak diye bir şey olmaz.”

“Tamam, şimdi gerçekten kapatmam gerekiyor, Tom.”

“Bir kişi bile.”

“Tamam.”

“Yine de güzel bir yazı olmuş.”

“Teşekkür ederim.”

“Bataklığa atılan gerçek bir taş.”

“Şu cümleyi söyleme, rica ediyorum senden.”

“Ne?”

“Yok bir şey. Artık kapatıyorum.”

“Seni Londra’ya bekliyorum, ne zaman gelirsin? Lottie seni görürse çok mutlu olur.”

“Kapatıyorum, Tom.”

“Jasper, kardeşim benim, kötü şakalar yapma.”

“Kapattım, Tom.”

Bu son cümleyi telefonu kapattıktan sonra söylediği için Tom Bruce Shepperd duymadı.

3

Jasper Gwyn, İspanya’da, o küçük otelde, hoş vakit geçirerek altmış iki gün kaldı. Hesabı çıkarıldığında, ekst-

ra harcamalar hanesinde altmış iki fincan soğuk süt, altmış iki bardak viski, iki telefon görüşmesi, yüksek bir kuru temizleme ücreti (yüz yirmi dokuz parça) ve transistorsuz bir radyo ücreti yazılıydı – bu liste, onun eğilimlerine ışık tutuyordu.

Tek başına ve uzakta olduğu için, Jasper Gwyn, Granada’da kaldığı sürece yazısı konusuna dönmek zorunda kalmadı, sadece ara sıra kendi kendine düşündü. Ama bir gün, bir müzenin avlusunda Sloven genç bir kadınla karşılaştı ve onunla hoş bir sohbete daldı. Kadın girişken ve kendinden emindi, iyi bir İngilizce konuşuyordu. Ljubljana Üniversitesi’nde Çağdaş Tarih bölümünde çalıştığını söyledi. Araştırma yapmak için İspanya’da bulunuyordu: On dokuzuncu yüzyılın sonunda kutsal eşyalar peşinde Avrupa’yı gezen soylu bir İtalyan kadının yaşamı üzerine çalışıyordu.

“Biliyor musunuz, o yıllarda, kutsal eşya ticareti, Katolik soylu kesim için bir hobiydi,” diye açıkladı genç kadın.

“Gerçekten mi?”

“Pek bilinmiyor ama ilginç bir hikâye.”

“Anlatsanıza.”

Akşam yemeğini birlikte yediler, uzun uzun şehitlerin kaval ve parmak kemiklerinden söz ettikten sonra, sıra tatlıya geldiğinde Sloven kadın hayatını anlatmaya başladı, özellikle de araştırmacı olduğu için kendini çok şanslı hissettiğini, mesleğinin çok güzel olduğunu söyledi. Ama o mesleğin çevresinde olan her şeyin, iş arkadaşlarının, hırsların, sahtekârlığın, her şeyin tüyler ürpertici olduğunu da sözlerine ekledi. Ancak bir avuç zavallı insanın onun çalışma ve yazma isteğini etkileyemeyeceğini de belirtti.

“Bu sözleri sizden duymak beni mutlu etti,” dedi Jasper Gwyn.

Bunun üzerine kadın ona ne iş yaptığını sordu. Jasper Gwyn biraz duraksadıktan sonra yarısı yalan bir şey uydurdu. Yaklaşık on iki yıl boyunca dekoratör olarak çalıştığını ve iki hafta önce işi bıraktığını söyledi. Kadın üzülmüş göründü ve güzele benzeyen bu mesleği neden bıraktığını sordu. Jasper Gwyn eliyle havada belirsiz bir hareket yaptı. Sonra anlaşılmaz bir cümle söyledi.

“Bir gün artık beni hiçbir şeyin ilgilendirmedeğini ve her şeyin beni öldüresiye yaraladığını fark ettim.”

Kadın meraklanmış gibiydi, ama Jasper Gwyn sohbeti başka konulara taşımayı başardı, banyoda yer halısı kullanma alışkanlığının ne kadar kötü olduğundan başlayarak, *ışık* sözcüğünün doğru anlamını ilk olarak bilen güney uygarlıklarına kadar uzandı.

O akşam çok geç saatlerde o kadar yavaş vedalaştılar ki, Sloven genç kadın, geceyi birlikte geçirmenin güzel olacağını söylemek için gerekli olan zamanı buldu.

Jasper Gwyn bundan pek emin değildi, ama onu otel odasına kadar izledi. Sonra, anlaşılmaz biçimde, İspanyol bir yatakta kadının acelesini ve kendi yavaşlığını birleştirmek güç olmadı.

İki gün sonra, Jasper Gwyn, Sloven kadın yola çıkmadan önce, ona derlediği on üç İskoç viski markası listesini verdi.

“Nedir bunlar?” diye sordu kadın.

“Güzel isimler. Sana armağanım olsun.”

Jasper Gwyn, Granada’da on altı gün daha kaldı. Sonra, otelde üç gömlek, bir çorap teki, fildişi başlı bir gezi bastonu, sandal ağacı kokulu bir banyo sabunu ve duşun naylon perdesine ispiertolu kalemle yazılmış iki telefon numarasını unutarak kentten ayrıldı.

Jasper Gwyn, Londra'ya dönünce, ilk günler, kentin sokaklarında görünmez olduğuna inanmanın keyfiyle, uzun uzun ve hiç durmadan yürüdü. Artık yazı yazmadığı için, tanınmış bir insan olmadığını düşünüyordu, yeniden sıradan bir kişi olduğuna göre insanların onu fark etmesi için neden yoktu. Özensiz giyiniyordu, ansızın bir okuru tarafından tanınma kaygısıyla düzgün bir görünüşe sahip olması gerektiği düşüncesini aklından silerek yeniden birçok küçük şey yapmaya başladı. Bunlar birahaneye gittiğinde bar tezgâhının önünde aldığı pozisyonundan başlayarak, otobüste biletsiz yolculuk etmek, tek başına McDonald's'ta yemek yemek gibi şeylerdi. Ara sıra onu tanıyan oluyordu, o zaman da kim olduğunu yadsıyordu.

Artık ilgilenmek zorunda olmadığı pek çok şey vardı. Bir hedef ya da herhangi bir varış buyruğunu izleyen diğer atlar çatlayana kadar koşarken, o binicisinden kurtulmuş, tırıs ve dalgın geri dönen bir at gibiydi. Böyle bir ruh halinin verdiği keyif sonsuzdu. Gözüne, daha yeni kurtulduğu kavgayı anımsatan bir gazete makalesi ya da bir kitapçı vitrini iliştiğinde, yüreğine su serpildiğini hissediyor ve cumartesi akşamlarına özgü o çocuksu heyecanı yaşıyordu. Yıllardır kendini böyle iyi hissetmemiştir.

Bu nedenle de kendine yeni hayat kurmakta biraz gecikti ve o kişisel tatil havasını uzattı. İspanya'da kaldığı sırada, kitap yazmaya başlamadan önce yaptığı işe geri dönme düşüncesini geçirmişti aklından. Bunu yapmak güç değildi, üstelik kötü de olmazdı. Hatta bir baladın farklı uyaklı mısraları gibi biçimsel bir inceliği olduğunu bile düşünüyordu. Ama o dönüşü bir an önce gerçekleştirmek için hiçbir neden yoktu, çünkü Jasper Gwyn yal-

nız yaşıyordu, ailesi yoktu, az para harcıyordu ve en az iki yıl, sabahları yataktan kalkmasa bile, rahatça geçimini sağlayabilirdi. Böylece işi erteledi ve kendini rastlantısal olaylara, uzun süredir ertelediği işlere adadı.

Eski gazeteleri attı. Nereye gittiklerini bilmediği trenlere bindi.

5

Bütün bunlara karşın günler geçtikçe, başlangıçta anlamakta güçlük çektiği ama bir süre sonra ne olduğunu anladığı tuhaf bir rahatsızlık duygusu hissetmeye başladı: Kabul etmesi ne kadar can sıkıcı olsa da yazı yazma ediminin ve düşüncelere bir cümlenin düz çizgisinde düzen verirken gösterdiği günlük özenin eksikliğini duyuyordu. Bunu hiç beklemiyordu, bu da onu düşündürüyordu. Her gün ortaya çıkan ve gittikçe artacağı belli olan bir rahatsızlıktı bu. Böylece, Jasper Gwyn, bir daha asla yapmamaya söz verdiği elli iki şeye hemen geri dönmek zorunda kalmadan, yazı yazma edimini gerçekleştirebileceği uç meslekleri göz önüne almasının gerekip gerekmediğini yavaş yavaş kendine sormaya başladı.

Seyahat rehberleri, dedi içinden. Ama bunun için yolculuk etmek gerekiyordu.

Elektrikli ev aletleri için kullanma kılavuzları yazanları düşündü ve kendi kendine dünyanın bir yerinde hâlâ yazamayanlar için mektup yazma mesleğinin olup olmadığını sordu.

Çevirmenlik, diye düşündü. Ama hangi dilden yapacaktı?

Sonunda, aklına belirgin biçimde gelen tek sözcük

şu oldu: *kopyacı*. Kopyacı olmak isterdi. Gerçek bir meslek değildi, bunun farkındaydı, ama o sözcükte bir yanıma vardı ve kesin bir şey aradığına inandırıyordu onu. Hareketinde bir bilgelik ve sabır vardı – alçakgönüllülükle yücelik karışımı bir şeydi. Başka bir iş istemiyordu; kopyacı olacaktı. Bu işi çok iyi yapacağından emindi.

Mr. Gwyn gerçek dünyada *kopyacı* sözcüğüne neyin karşılık verebileceğini anlamaya çalışarak, günlerin boş, akıp gitmesini bekledi, art arda, ve görünüşte acısız. Neredeyse farkına varmadan.

6

Ara sıra, yazdığı eski kitaplarla ilgili, imzalanacak sözleşmeler geliyordu. Yenilemeler, çeviriler, tiyatro uyarlamaları. Hepsini masanın üzerine bırakıyordu, ama sonunda o sözleşmeleri asla imzalamayacağını anladı. Belli bir tedirginlikle, yalnızca kitap yazmak istemediğini değil, bir şekilde onları hiç yazmamış olmayı istediğinin de farkına vardı. Yani, onları yazmak hoşuna gitmişti, ama o işi bırakma kararından sonra var olmayı sürdürmelerini hiç istemiyordu, hatta o kitapların, kendi güçleriyle, kendi kendine bir daha adım atmamaya söz verdiği yere ulaşmaları rahatsız ediyordu onu. Sözleşmeleri daha açmadan atmaya başladı. Tom, ara sıra, kitabının şu şu sayfası ya da şu şu özel öyküsü için kibarca teşekkür eden hayranlarının mektuplarını yolluyordu. Bu bile sinirlenmesine neden oluyordu ve bir tanesinin bile sessizliğiyle ilgili bir şey yazmadığını fark etmeden geçemiyordu. Bu konuda bilgileri olmadığı belliydi. Birkaç kez yanıt verme zahmetine de girdi. Basit sözcüklerle teşekkür edi-

yordu. Sonra artık kitap yazmadığını belirterek selamlarını sunuyordu.

O mektuplara kimsenin yanıt vermediğini gördü.

Her şeye karşın o yazı yazma ihtiyacını ve düşüncelere bir cümlenin düz çizgisinde düzen verirken gösterdiği günlük özenin eksikliğini daha sık duymaya başladı. Bunun üzerine, içgüdüsel olarak, o eksikliği, hiç de fena olmadığını düşündüğü, kendisine özgü bir yöntemle gidermeye başladı: Yolda yürürken ya da yatakta yatarken, ışık sönükken, uykusunun gelmesini beklerken *aklından* yazı yazmaya koyuldu. Sözcükleri seçiyor, cümleler kuruyordu. Bir düşünce peşinde günler boyunca gidebiliyor, beyninde sayfalar oluşturabiliyordu, yazdıklarını tekrar etmek hoşuna gidiyordu, bunu bazen yüksek sesle yaptığı da oluyordu. Parmaklarını çıtlatabildiği ya da hep aynı jimnastik hareketlerini tekrarlayabildiği gibi. Bu fiziksel bir şeydi. Hoşuna gidiyordu.

Bir keresinde, bu şekilde bir poker partisini yazdı. Oyunculardan biri bir çocuktü.

Özellikle çamaşırhanede beklerken, bacak bacak üstüne atmış, bileklerinin inceliğinden başka bir şey hayal etmezmiş gibi görünen kadınların, dalgın dalgın çevirdikleri dergi sayfaları ritminde dönen çamaşır makineleri arasında yazmak hoşuna gidiyordu. Bir gün aklından yazdığı, iki sevgili arasında geçen bir konuşmada adam, çocukluğundan beri insanları, sadece birlikte uyurlarsa ve *ancak birlikte uyudukları sırada*, düşünde görme gibi tuhaf bir özelliğı olduğunu anlatıyordu.

“Yalnızca yatağında yatan insanları mı düşünde gördüğünü söylemek istiyorsun?” diye soruyordu kadın.

“Evet.”

“Bu nasıl bir saçmalık?”

“Bilmem.”

“Peki yatağında değilse görmüyor musun düşünde?”

“Asla.”

O sırada çamaşırhanede, oldukça şık, şişman bir kız yanına yaklaşmış ve bir ceptelefonu uzatmıştı.

“Size,” demişti.

Jasper Gwyn telefonu eline almıştı.

7

“Jasper! Yumuşatıcı koydun mu?”

“Merhaba Tom.”

“Rahatsız mı ediyorum?”

“Yazı yazıyordum.”

“Bingo!”

“O anlamda değil.”

“Bildiğim kadarıyla bu işin fazla anlamı yok, bir insan yazar ise yazı yazar, o kadar. Söylemişim sana, hiçbir yazar bu işi gerçekten bırakamaz.”

“Tom, şu anda bir çamaşırhanedeyim.”

“Biliyorum, sürekli oradasın. Evdeyken de telefona cevap vermiyorsun.”

“Çamaşırhanede kitap yazılmaz, biliyorsun, daha doğrusu ben yazmam.”

“Yalan. İtiraf et. Ne yazıyorsun, öykü mü?”

Çamaşırılar ön yıkamadaydı ve dergileri karıştıran kimse yoktu. Onun için de Jasper Gwyn ne yaptığını ona açıklayabileceğini düşündü. Tom Bruce Shepperd’a, parmaklarını çıtlatabildiği gibi, sözcükleri sıraya dizmekten ve cümleleri yerlerine oturtmaktan hoşlandığını anlattı. Bunu aklının kapalı alanında yapıyordu. Böylece rahatlıyordu.

“Olağanüstü! Oraya geliyorum, sen söyle, ben kay-

dedeyim, işte sana kitap! Bu yöntemi kullanan da ilk sen olmazsın.”

Jasper Gwyn bunların öykü değil, başı sonu belli olmayan parçacıklar olduğunu – hatta *sahneler* olarak bile adlandırmanın güç olduğunu söyledi.

“Dâhice. Başlığını buldum bile.”

“Bana söyleme.”

“*Asla yazmayacağım kitaplardan sahneler.*”

“Söyledin.”

“Bir yere gitme, bir-iki işim var, halledip geliyorum.”

“Tom.”

“Söyle kardeşim.”

“Bu şık kız kim?”

“Rebecca. Yeni biri, çok çalışkan.”

“Çamaşırhanelere ceptelefonu götürmekten başka ne iş yapıyor?”

“Yavaş yavaş öğreniyor işte, bir yerden başlaması gerek.”

Jasper Gwyn, yazarlığı bırakmasındaki tek üzücü durumun, bir daha Tom Bruce Shepperd’la çalışmamak olduğunu düşündü. Bir gün telefonlarından vazgeçip peşini bırakacağını ve o günün kötü bir gün olacağını düşündü. Bunu ona söylemenin yerinde olup olmayacağını sordu kendi kendine. Orada çamaşırhanede. Sonra aklına daha iyi bir fikir geldi.

Telefonu kapattı ve nezaketen birkaç adım uzaklaşmış olan şişman kıza işaret etti. Kızın çok güzel bir yüzü olduğunu fark etti, giysi seçimini iyi yaptığı için kusurlarını kapatmıştı. Kıza Tom için bir mesaj bırakıp bırakamayacağını sordu.

“Tabii ki.”

“Onu çok özleyeceğimi söyleyin ona, lütfen.”

“Tabii söylerim.”

“Er ya da geç, nereye gidersem gideyim peşimi bıra-

kıp, canımı sıkmayacağını biliyorum, böylece bir odada buzdolabının motoru durduğunda hissedilen rahatlığı duyacağım ben de, ama aynı zamanda kaçınılmaz olarak kaygılanacağım da, bu hissi kesinlikle bilirsiniz, insan an-sızın gelen o sessizlikte bocalar, belki de ona uyum sağ-layamayacağını düşünür. Anladınız mı?”

“Pek emin değilim.”

“Yinelememi ister misiniz?”

“Belki de not almam gerekiyor.”

Jasper Gwyn başını salladı. Çok karmaşık, diye dü-şündü. Ceptelefonunu açtı yeniden. Tom’un sesi geldi ku-lağına. O aletlerin nasıl çalıştığını asla anlayamayacaktı.

“Tom, bir saniye sus.”

“Jasper?”

“Bir şey söylemek istiyorum sana.”

“Söyle bakalım.”

Söyledi. O buzdolabı hikâyesini. Tom Bruce Shep-perd öksürdü ve birkaç saniye için sustu, oysa o asla sus-mazdı.

Kız, sonra şişman insanlara özgü biçimde, gemi gibi sallanarak yürüdü, ama önce Jasper Gwyn’e ıslıl ıslıl ve gülen gözlerle bakıp, nefis dudaklarını ve beyaz dişlerini ortaya çıkaran bir gülümsemeyle veda etti.

8

Aldığı kararlara rağmen o yıl kış geçmek bilmedi, uy-kusuz gecenin sabahında erkenden kalkmak, camın ar-dındaki karanlığı görmek onu yaralamaya başlamıştı.

Soğuk ve yağmurlu bir gün, kendini bir muayeneha-nede buldu, elinde sıra numarasının yazılı olduğu küçük

bir kâğıt vardı. Aile doktoruna kendini çok iyi hissetmediğini anlatmış ve bazı kontrollerden geçmesi gerektiği konusunda onu ikna etmişti. Yanına, ağzına kadar dolu tekerlekli pazar arabası ve sürekli yere düşen sırlısklam şemsiyesiyle bir kadın gelip oturdu. Kadın yaşlıydı, başına su geçirmez bir eşarp takmıştı. Bir süre sonra eşarbu çıkardı ve saçlarını düzeltti, bu harekette yıllar öncesinde kalan baştan çıkartıcılığından kırıntılar vardı sanki. Şemsiyeyi nereye koysa düşüyordu.

“Yardım edebilir miyim?” diye sordu Jasper Gwyn.

Kadın ona baktıktan sonra, muayenehanelerde yağmurlu günlerde şemsiyeliklerin bulunması gerektiğini söyledi. “Güneş çıkınca birisi gelip kaldırsın,” diye de ekledi.

Jasper Gwyn, “Mantıklı bir düşünce,” dedi.

Kadın, “Tabii ki öyle,” dedi.

Sonra şemsiyeyi alıp yere yatırdı. Bir oka, bir şeyin sınır çizgisine benziyordu. Yavaş yavaş çevresi su içinde kaldı.

Kadın, “Siz Jasper Gwyn misiniz, yoksa sadece ona benzeyen biri misiniz?” diye sordu. O sırada çantasında küçük bir şeyler arıyordu. Çantanın içini karıştırırken sorduğu soruyu duyup duymadığından emin olmak için gözlerini yukarı kaldırdı.

Jasper Gwyn bu soruyu beklemediği için, Jasper Gwyn olduğunu söylemek zorunda kaldı.

Kadın, sanki bir bilmeceye doğru yanıt vermiş gibi, “Aferin!” dedi. Sonra *Kız Kardeşler* romanında, dalgakırandaki sahnenin son yıllarda okuduğu en güzel şey olduğunu söyledi.

Jasper Gwyn, “Teşekkür ederim,” dedi.

“Öbür kitabınızın, şu uzun olanın ilk sayfalarında yer alan okul yangını, o da çok güzeldi, kusursuzdu o yangın.”

Gözlerini yine Jasper Gwyn’e doğru kaldırdı.

“Ben öğretemdim,” dedi.

*Çağdaş İtalyan edebiyatının
iddialı temsilcisi Baricco,
"karakter" üstüne kurulu
anlatılarıyla klasik akımın
sürdürücülerinden.*

Jasper Gwyn, Regent's Park'a gitmek için izleyebileceği birçok yol arasından her zaman seçtiği caddede yürürken, ansızın hayatını kazanmak için her gün yaptığı işin artık ona kesinlikle uygun olmadığı duygusuna kapıldı. Bu düşünce daha önce de aklını kurcalamıştı, ama ilk kez bu kadar belirginleşiyor ve cazip geliyordu.

Londra'da yaşayan yazar Mr. Gwyn bir gün birdenbire, yapmakta olduğu pek çok şeyi bırakmaya karar verir. Bunlar arasında yazmak da vardır. Birçok yazar gibi bir esinsizlik bunalımı yaşadığı için değil elbette. Amacı kimselerin yapmadığı bambaşka, büyümlü bir sanat dalını gerçekleştirmektir.

Yazar, yönetmen, müzisyen gibi birçok kimliği ve farklı duruşuyla Alessandro Baricco, bildiğiniz pürüzsüz, akıcı, usta işi dili, pırıltılı üslubuyla okuru Mr. Gwyn'in gizemli dünyasına taşıırken, sorular takılıyor akıllara: Ayna'ya baktığımızda önce kendimizi mi görürüz yoksa yansımamızı mı? Biz mi kurguluyoruz kendi hayatımızı, yoksa sadece aktörleri miyiz?..

ISBN 978-975-07-1607-2

9 789750 716072